

Arrest

nr. 137 462 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 november 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gelet op het arrest nr. 126 763 van 7 juli 2014 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat eerste verzoeker en tweede verzoekster hun huidige achtste respectievelijk negende asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun tweede respectievelijk derde asielaanvraag hebben uiteengezet, met name dat eerste verzoeker gezocht wordt door de autoriteiten.

De tweede respectievelijk derde asielaanvraag van eerste verzoeker en tweede verzoekster werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat verzoekers hun asielrelaas niet aannemelijk konden maken omdat het gedrag van eerste verzoeker in het verleden niet te rijmen viel met de ernst van de door hem verklaarde vrees voor vervolging, omdat er enkele tegenstrijdigheden werden vastgesteld, en omdat ze geen tastbare bewijzen hadden neergelegd van hun asielrelaas. Verzoekers hebben hiertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers een medisch attest neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van hun eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het minimaliseren, vergoelijken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Waar verzoekers communicatieproblemen aanhalen met de tolk omdat eerste verzoeker niet zo goed Russisch spreekt gezien Tsjetsjeens zijn moedertaal is, stelt de Raad vast dat zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster reeds van bij hun eerste asielaanvraag verklaard hebben bijstand te verzoeken van een tolk die het Russisch machtig is (zie bijlage 26) en ook telkens -onder andere- het Russisch hebben aangegeven als ta(a)l(en) van oorsprong (zie administratief dossier "verklaring" DVZ tweede respectievelijk derde asielaanvraag – achtste respectievelijk negende asielaanvraag) dewelke hen werd voorgelezen waardoor ze de mogelijkheid hadden hierover bijkomende opmerkingen te maken. Zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster hebben dit nagelaten en hebben hun verklaring ondertekend ter bevestiging dat hun verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag van eerste verzoeker 30 september 2013 dat hem uitdrukkelijk gevraagd werd of hij de tolk goed begrijpt waarna hij verklaarde "Russisch is niet mijn moedertaal. Maar ik kan u wel begrijpen. Als ik iets niet begrijp, zal ik het vragen." De interviewer van het Commissariaat-generaal heeft hiermee rekening gehouden en er uitdrukkelijk op gewezen dat "Mocht u de tolk niet goed begrijpen, of een vraag niet goed begrijpen, zegt u het dan onmiddellijk, dan kunnen we de vraag opnieuw stellen of herformuleren. Mocht u problemen hebben om u uit te drukken in het Russisch, dan zegt u dat ook." Uit het gehoorverslag blijkt echter niet dat er dermate communicatieproblemen met de tolk hebben plaatsgevonden die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren. Bovendien duidt verzoeker op geen enkele wijze aan op welk punt zijn verklaringen verkeerd zou zijn vertaald. Het is aan verzoeker om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad.

In de mate eerste verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan geheugenproblemen, stelt de Raad vast dat verzoeker geen medische attesten bijbrengt ter staving daarvan. Dergelijke blote bewering neemt de Raad niet aan.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 december 2014, voeren verzoekende partijen aan dat zij een medisch attest hebben ingediend en dit stuk wel invloed heeft en de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoekende partijen wijzen erop dat het medisch attest opgesteld werd door een chirurg en dat daaruit blijkt dat verzoeker verzorgd werd voor een schotwonde zodat hun nieuwe asielaanvraag in overweging diende genomen te worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen niet verder komen dan het volharden in hun asielaanvraag en het tegenspreken van de gedane bevindingen omtrent het door hen neergelegd medisch attest, zonder dat zij concrete elementen bijbrengen die de desbetreffende vaststellingen ontkrachten en zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

De Raad wijst er vooreerst op dat documenten beoordeeld moeten worden in samenhang met de verklaringen en derhalve slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Uit de in de bestreden beslissingen gedane omstandige motivering blijkt dat er van geloofwaardige verklaringen *in casu* geen sprake is, motieven welke blijkens de beschikking van 2 december 2014 door verzoekende partijen niet op afdoende wijze worden ontkracht.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissingen dat de bewijswaarde van het door hen neergelegde medisch attest verder ondermijnd wordt door volgende vaststellingen: *“De bewijswaarde van het neergelegde stuk wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat dit attest afkomstig is van het centraal districtsziekenhuis van Achkhoy-Martan, terwijl u verklaarde enkel in het ziekenhuis nr.9 in Grozny te hebben gelegen. (CGVS, p.19) Dit document stelt dat u “in de kliniek” een behandeling onderging van 20 september tot 3 oktober 2012. Het is bezwaarlijk aannemelijk te noemen dat dit ziekenhuis een authentiek attest zou afleveren waarin gesteld wordt dat u er werd behandeld voor een schotwonde indien dit in werkelijkheid niet het geval zou zijn geweest. Ter verklaring stelde u dat het attest werd opgesteld door de dokter die u geopereerd had. Gevraagd waarom dit attest dan in Achkhoy-Martan werd afgeleverd (en niet in Grozny), stelde u dan weer dat deze dokter in Achkhoy-Martan woonde. (CGVS, p.19-20) De woonplaats van de arts kan bezwaarlijk verklaren waarom het attest afkomstig is van een ziekenhuis waar u niet zou zijn opgenomen.”*

Gelet op voorgaande vaststellingen en mede gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in de Noordelijke Kaukasus een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan het medisch attest.

Het louter herhalen dat dit attest opgesteld werd door een chirurg en dat daaruit blijkt dat verzoeker verzorgd werd voor een schotwonde zodat hun nieuwe asielaanvraag in overweging diende genomen te worden, acht de Raad geen dienstig verweer om voorgaande gedetailleerde en pertinente motivering van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig is, steun vindt in het administratief dossier en betrekking heeft op de kern van het asielaanvraag van verzoekende partijen, te ontkrachten. Het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar verzoekende partijen aldus in gebreke blijven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS